

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph. D.,
ve věci

žalobce: **O. M. R.**, narozený X
státní příslušnost Kubánská republika
pobytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. OAM-324/ZA-ZA11-P09-2020

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. OAM-324/ZA-ZA11-P09-2020, kterým bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že žádost je dle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustná, a proto žalovaný řízení o této žádosti dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 17. 6. 2016 opakovaně požádal o udělení mezinárodní ochrany a tato jeho žádost byla žalobou napadeným rozhodnutím vyhodnocena jako nepřipustná a řízení bylo zastaveno. S rozhodnutím žalovaného žalobce nesouhlasí a považuje jej za nezákonné, jelikož dle jeho názoru bylo porušeno ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti; dále byl porušen § 2 odst. 4 s. ř., neboť přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu; dále žalovaný nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící v jeho prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil povinnost mu danou § 50 odst. 3 a 4 s. ř. a nesprávně tak posoudil jeho opakovanou žádost; dále byl porušen § 52 s. ř., neboť žalovaný neprovedl všechny potřebné důkazy. Žalobce dále namítal, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, čímž porušil § 68 odst. 3 s. ř.; dále došlo k porušení § 14a zákona o azylu, jelikož žalobci hrozí nebezpečí vážné újmy a také bylo porušeno jeho právo na soukromí život, které by vycestováním bylo ohroženo, čímž došlo k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobce dále namítal, že v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nové skutečnosti, neboť uvedl, že na území České republiky má dceru, která zde má trvalý pobyt a také zde žijí jeho vnuci. Oproti předchozí žádosti došlo ke změně, jelikož od původní žádosti uběhlo již 6 let, a tím byly naplněny podmínky pro zkoumání jeho rodinného a soukromého života, resp. hrozba vážné újmy v případě porušení těchto práv. Dle žalobce, žalovaný nijak nezkoumal délku jeho pobytu, jeho vztah s rodinou, pokročilý věk ani jeho integraci do české společnosti. Žalobce dále namítal, že s ním nebyl proveden pohovor, neboť při něm by došlo ke zjištění mnoha detailů jeho soukromého a rodinného života, které mohly být vyhodnoceny jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K problematice posuzování rodinného a soukromého života odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71. Dle žalobce se měl žalovaný jeho rodinným a soukromým životem zabírat a ne pouze automaticky konstatovat totožné důvody podání žádosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém písemném vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby a trval na správnosti vydaného rozhodnutí včetně toho, že zjistil skutečný stav věci, vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim při posuzování jeho žádosti. Žalovaný konstatoval, že žalobce při podání opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti a ani on ze své úřední činnosti takové skutečnosti nezjistil, proto žádost posoudil jako nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a předmětné řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Jako důvod opakované žádosti žalobce uvedl politické problémy na Kubě a skutečnost, že na území České republiky má dceru a vnuky, což shodně uvedl i v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedeným důvodem se žalovaný již velmi podrobně zabýval v rámci přechozí žádosti žalobce o udělení a následném prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný uvedl, že na základě první žádosti žalobce mu udělil doplňkovou ochranu na 24 měsíců, jelikož nebylo možné s ohledem na tehdejší migrační předpisy a přístup státních orgánů k návratům občanů Kuby do vlasti, vyloučit přímé a bezprostředně hrozící nebezpečí vážné újmy. Následnou žádost o prodloužení doplňkové ochrany správní orgán zamítl, neboť na Kubě došlo k podstatným změnám v možnostech vycestování a návratu kubánských občanů do vlasti a žalobce žádné jiné skutečnosti pro ponechání doplňkové ochrany neuvedl. Proti tomuto rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 20. 9. 2019, č. j. 75 Az 3/2018-46, zamítl a následná kasační stížnost žalobce byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2021, č. j. 6 Azs 197/2019-45, odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalovaný dále uvedl, že při posuzování opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z výpovědi žalobce a z informací o aktuální politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv na Kubě, které v průběhu správního řízení shromáždil. Dále konstatoval, že z uvedených informací shromážděných v průběhu správního řízení o situaci na Kubě vyplývá, že situace v zemi původu nemá přímý vztah k žalobcem tvrzeným důvodům žádosti ani případnému ohrožení v případě jeho návratu do vlasti. Na Kubě také nedošlo k zásadní změně politické ani bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhl, aby soud podanou žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Soud po zvážení skutkových a právních okolností případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
9. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
10. Podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

11. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, sp. zn. 4 Azs 23/2009, www.nssoud.cz, podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.
12. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, sp. zn. 9 Azs 5/2009, vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
13. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí druhé rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Meritorní přezkum situace žalobce, a to žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 9. 2019, č. j. 75 Az 3/2018-46, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 6 Azs 197/2019-45, odmítnuta pro nepřijatelnost.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 15. 9. 2014, č. j. OAM-332/ZA-ZA14-HA18-2014, byla žalobci podle § 14a zákona o azylu udělena ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na dobu 24 měsíců doplňková ochrana, a zároveň bylo rozhodnuto, že žalobci podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu se mezinárodní ochrana neuděluje. Jako důvod pro udělení doplňkové ochrany žalobci žalovaný uvedl hrozící nebezpečí vážné újmy žalobce, jelikož ten přesáhl po vycestování z Kuby zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené podle § 14a odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Dne 15. 8. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky. V žádosti uvedl, že žádá o prodloužení doplňkové ochrany, jelikož se nechce vrátit do své vlasti kvůli politickému systému a hrozícímu ohrožení jeho lidské důstojnosti a nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestu ze strany kubánských státních orgánů. O této žádosti žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 6. 2016, č. j. OAM-332/ZA-ZA14-P05-PD1-2014, kterým nebyla doplňková ochrana prodloužena. Dne 17. 6. 2020 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je státním příslušníkem Kuby, kubánské národnosti a je bez vyznání. Není a nikdy nebyl členem žádné politické strany. Hovoří španělsky, je rozvedený a má dceru, která má trvalý pobyt v České republice. Do České republiky přicestoval letecky dne 4. 7. 2014. O udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal již v roce 2014, tehdy mu byla udělena doplňková ochrana, která mu následně v roce 2018 nebyla prodloužena a aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu politických problémů na Kubě a strachu z návratu do vlasti, a také z důvodu toho, že v České republice žije jeho dcera a jeho vnuci.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce při podání druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl totožné důvody jako v žádosti předchozí, tj. že na Kubě jsou politické problémy a má strach z návratu do vlasti, a v České republice žije jeho dcera a jeho vnuci, což bylo důvodem pro rozhodnutí žalovaného zastavit řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tyto závěry žalovaného jsou z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé.
16. Žalovaný při svém rozhodování vycházel z výpovědi žalobce, dále ze spisového materiálu k předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a dále si jako podklad opatřil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Kuba: politická a bezpečnostní situace ze dne 3. 9. 2019.
17. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, neshledal důvodnými, a důvody, které v první i druhé žádosti žalobce uváděl, byly totožné a to, že na Kubě jsou politické problémy a má strach z návratu do vlasti, a v České republice žije jeho dcera a jeho vnuci. Žalobce v řízení neprokázal existenci nových skutečností, které by vyžadovaly opakované meritorní posouzení žádosti o azyl. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. pro nedůvodnost zamítl.
18. Současně podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 17. prosince 2021

6

75 Az 5/2020

JUDr. Petr Černý, Ph. D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)